

En förutsättning för att redovisning av mervärdesskatt som har debiterats felaktigt ska kunna ändras är att en kreditnota utfärdas. Det kravet har ansetts vara uppfyllt när säljaren har skickat kreditnotor till de adresser som kunderna uppgett vid köpet.

Ett belopp som felaktigt har angetts som mervärdesskatt i en faktura, t.ex. för att en högre skattesats än den som gäller för den sålda varan eller tjänsten har tillämpats, ska redovisas och betalas in till staten. En förutsättning för att ett sådant redovisat belopp ska ändras är att en kreditnota utfärdas.

Ett bolag ansåg att det hade tillämpat en för hög mervärdesskattesats på de tjänster som det hade sålt under ett visst år och att en lägre skattesats var tillämplig. Bolaget skickade kreditnotor till kunderna där det angavs att de kunde begära tillbaka mellanskillnaden mellan det högre och det lägre mervärdesskattebeloppet från bolaget. Kreditnotorna skickades till de adresser som de ursprungliga fakturorna hade skickats till och bolaget begärde ändring av den redovisade utgående mervärdesskatten.

I underinstanserna nekades bolaget nedsättning av den felaktigt redovisade skatten då kreditnotorna inte ansågs ha utfärdats, bl.a. eftersom bolaget inte hade kontrollerat att kundernas adresser stämde.

Högsta förvaltningsdomstolen konstaterar att med ”utfärdande av faktura” – och därmed även av kreditnota – avses att en faktura upprättas och i nära anslutning till det även skickas till köparen. Att skicka kreditnotan till samma adress som den ursprungliga fakturan skickades till uppfyller enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening detta krav under förutsättning att säljaren inte har fått någon konkret indikation på att adressändring har skett.

Mål nr 459-20, HFD 2020 ref. 59

Dom meddelad i Högsta förvaltningsdomstolen i Stockholm den 13 november 2020